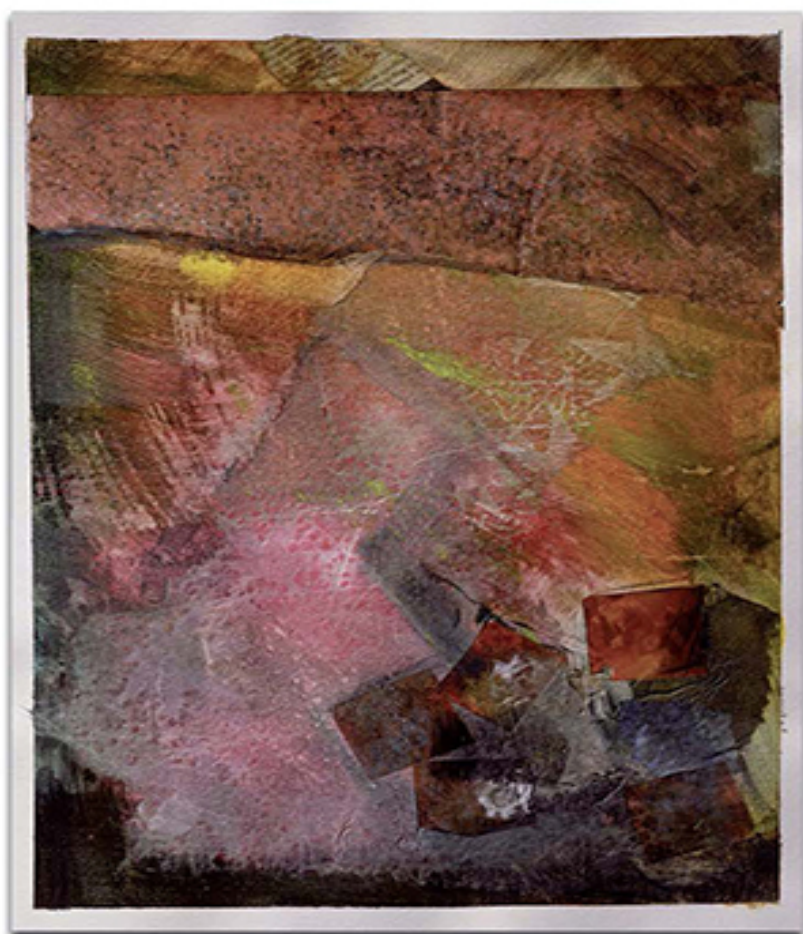


ANNA COLLELL CODINA

# TERRA DE BRUIXES



---

ACADÈMIA DELS NOCTURNS

---

E S C E N E S

---

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

---

**TERRA DE BRUIXES**

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

ANNA COLLELL CODINA

TERRA DE BRUIXES

ACADÈMIA DELS NOCTURNS  
ESCENES

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Aquesta obra ha obtingut el Premi de Teatre El Micalet (2021), convocat per la Societat Coral El Micalet amb la col·laboració de la Universitat de València. El jurat va estar integrat per Cristina García, Pepa Juan, Manuel Molins, Rodolf Sirera i Pilar Almeria.



Aquesta publicació no pot ser reproduïda, ni totalment ni parcialment, ni enregistrada en, o transmesa per, un sistema de recuperació d'informació, en cap forma ni per cap mitjà, sia fotomecànic, fotoquímic, electrònic, per fotocòpia o per qualsevol altre, sense el permís previ de l'editorial.

© Del text: Anna Collell Codina, 2022

© D'aquesta edició: Universitat de València, 2022

Coordinació editorial: Maite Simón

Maquetació: Celso Hernández de la Figuera

ISBN: 978-84-1118-009-2 (paper)

ISBN: 978-84-1118-010-8 (ePub)

ISBN: 978-84-1118-011-5 (PDF)

Edició digital

*A les bruixes d'ahir i a les bruixes d'ara.  
A les bruixes que vindran.*

# PERSONATGES

LAURA

SANDRA

UXIA

LEA

ESTEVEVET / ESTEVE RIUS

TETA / ELVIRA

ANTONIO

FELIÇA

LÍDIA

DOCTORA

INSPECTOR

HOME DE LA FUNERÀRIA

PRESENTADOR@S

POBLE

UNA PERSONA

## 0. LA MATEMÀTICA DE LA HISTÒRIA

*Un espai inconcret. La Laura davant d'una pissarra. Al fons, apilats un damunt de l'altre, monitors de televisió de diferents èpoques, apagats.*

LAURA. Tota la història està condemnada a repetir-se. El que ha passat, el que ha existit, el que ha estat viscut, el que ha estat patit. Tot tornarà algun dia per, més tard, tornar a venir. Seguint un patró ordenat que va i que ve. Deixant, amb el pas del temps, una sanefa atemporal. *(Pausa.)* Tot torna. Des de les civilitzacions més antigues fins avui. I el que ens sembla evolució no és més que una versió nova d'allò que s'ha esdevingut. *(Pausa.)* La història és un cicle. No és lineal. *(Pausa.)* Alexandre Deulofeu en va dir «matemàtica de la història», perquè el seu retorn és tan precís que es pot vaticinar. I el que ens sembla que és la nostra època, que està per construir i per estrenar, no és més que l'herència dels que han vingut abans. Un preludi que és un plagi que anuncia el temps dels que ens succeiran. *(Pausa.)* I avancem, fent espirals, per arribar, al final d'etapa, al mateix lloc que a l'inici. La història és un gran conjunt de cicles. La vida, en darrer terme, és un cúmul de repeticions. I amb noves formes, i amb nous colors, i amb infinits matisos, anem seguint un esquema que matemàticament s'anirà reiterant. *(Pausa.)* Jo no parlo només de les grans

històries, ni dels grans fets. Les històries petites, les que són de les persones, les meves, les teves, les vostres; les que semblen aparentment intranscendents, ens poden donar pistes. I les històries quotidianes, aquelles que als diaris no són més que unes quantes línies a la secció de successos, aquelles que al cap d'un temps ningú no recordarà ni se'n parlarà mai més... Aquestes anècdotes insignificants, dic, si les escoltem bé, si les escoltéssim bé, podríem arribar a percebre-les com la part d'un tot sòlid i massís, que ja s'ha donat abans i es tornarà a repetir. *(Pausa.)* Però, i si ens neguéssim a creure que el que ha passat pot tornar? I si, de sobte, davant nostre, s'obrís una escletxa per trencar amb l'espiral? Seria possible, aleshores, originar un nou final?

*Llums. Sona la sintonia d'un telenotícies. A les pantalles del fons, imatges de diferents programes de televisió.*

PRESENTADOR@ 1. I fa menys d'una hora un incendi ha obligat a desallotjar al voltant de 300 estudiants i una trentena de professors a l'institut Fontrodona, de Barcelona.

PRESENTADOR@ 2. L'avís del foc s'ha fet a la 1:27h, quan un professor del centre ha alertat les autoritats de les flames.

PRESENTADOR@ 3. Tres dotacions de bombers s'han desplaçat al centre educatiu i segueixen treballant per extingir el foc.



PRESENTADOR@ 4.Ara per ara, es desconeixen les causes de l'incendi i si hi ha hagut cap ferit.

*Se senten sirenes i el crepitjar d'un foc que es desplega. La LAURA mira les pantalles. Fosc.*

# 1. SANDRA PASQUAL

## LA MORT DE LA PADRINA

*Cinc anys abans. La LAURA arriba a un poble de muntanya. Porta una bossa penjada. Mira al seu voltant. Sona un telèfon. La LAURA el treu de la bossa i despenja.*

LAURA. Ei. Sí, just ara mateix. Els de la funerària no han arribat, encara. A quarts de 12h. No, Juls, ja ho hem parlat. El viatge són més de tres hores i serà una cosa curta. No, no crec que vingui ningú. La padrina no era ni d'aquí i, que jo sàpiga, tampoc hi tenia família. *(Pausa.)* Que sí, jo tampoc ho entenc. Sí, ja ho sé que era més fàcil enterrar-la aquí. Però no cal que hi donem més voltes. Ella ho volia així i així serà. *(Pausa.)* Ja ho sé que és morta i que no ho sabrà mai, però és morta. No, doncs per això mateix, que els desitjos dels morts s'han de respectar. No em treguis la vena filosòfica! Doncs potser sí. Potser sí, que si estigués morta i m'hagués de passar l'eternitat en alguna banda, m'agradaria tenir alguna cosa a dir-hi. Perfecte, doncs si tu et mors et fotrè de cap al contenidor d'orgànic. Doncs al rebuig. O a un punt verd. Em sembla perfecte. Però a la padrina la deixaré on ella vulgui. Volia. Jo què sé. És que tampoc entenc per què li trobes tantes pegues. És poc pràctic, d'acord,

però no són ni un parell de dies. *(Pausa.)* T'he de deixar. Petons. Jo a tu, petons.

*Entra l'HOME DE LA FUNERÀRIA.*

HOME DE LA FUNERÀRIA. Laura...

LAURA. *(Estrenyent-li la mà.)* Pasqual, Laura Pasqual.

HOME DE LA FUNERÀRIA. Ja hem deixat a punt el fèretre. El funeral serà demà al migdia. Si em vol acompanyar...

LAURA. *(El segueix.)* Ja? Pensava que m'esperarien. *(Pausa.)* De totes maneres, no crec que faci falta. La meva àvia no era d'aquí, així que, sincerament, no crec que vingui ningú a visitar-la. No perquè ningú no l'estimés, no em mal interpreti, però ella era gran i això és lluny. Ja farem una cerimònia sense el cos present més endavant. *(Pausa.)* Ella ho volia així, sap? Vull dir que, ja sé que sona fatal, però per mi podem passar directament a l'enterrament.

HOME DE LA FUNERÀRIA. Em temo que això no serà possible. No hi ha enterraments previstos per avui.

LAURA. Però, i no es podria...?

HOME DE LA FUNERÀRIA. Temo que això no serà possible.

LAURA. D'acord. Tinc un parell de dies, així que...

*La sala de vetlles. Un fèretre. L'HOME DE LA FUNERÀRIA dona pas a la LAURA. La LAURA s'acosta cap al taüt.*

LAURA. *(Girant-se cap a l'home.)* Perdoni, que l'estan... preparant?

HOME DE LA FUNERÀRIA. Dispensi?

LAURA. Creia haver especificat que no calia fer res. Tot estava a punt. Un vestit negre llarg i els cabells deixats anar. Natural. *(Pausa.)* On la tenen?

HOME DE LA FUNERÀRIA. Disculpi, no l'entenc... *(S'acosta al fèretre. Li canvia la cara.)* Un moment, ara vinc.

LAURA. Què passa?

HOME DE LA FUNERÀRIA. No es mogui, ara vinc.

*La LAURA es queda sola, observant la sala de vetlles. Passa una estona. Se senten crits a fora. Entren el director, ESTEVE RIUS i l'HOME DE LA FUNERÀRIA.*

ESTEVE RIUS. Senyora Pasqual?

LAURA. Sí.

ESTEVE RIUS. *(Allargant-li la mà.)* Esteve Rius, director de la funerària.

LAURA. Què passa?

ESTEVE RIUS. Lamento dir-li, senyora Pasqual...

LAURA. Ai.

ESTEVE RIUS. Que en aquests moments no podem localitzar la seva familiar.